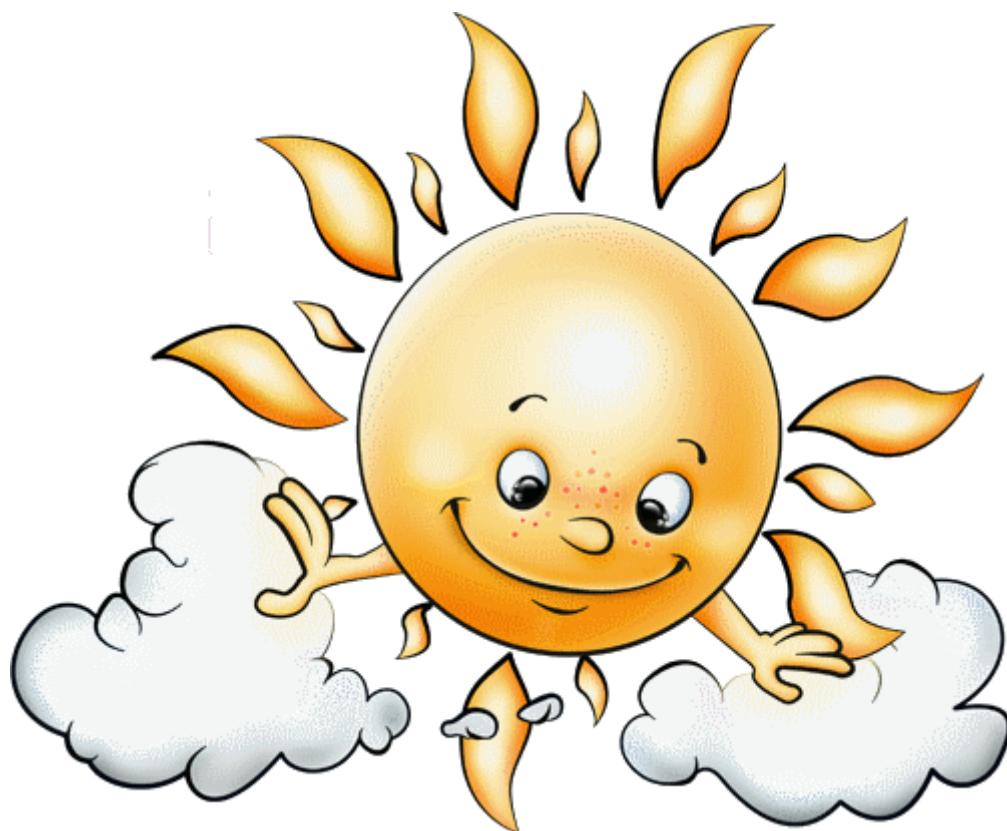

ALMANACH PAPRSEK

2011-2012

Ahoj děti,

protože jsem od vašich učitelů slyšela, jak rádi se písemně vyjadřujete, požádala jsem je, aby mi dali přečíst vaše pisálkovské pokusy, slohové práce, básničky ... Líbily se mi.

Vybrala jsem 12 prací žáků z 2. stupně. V soutěžní části najdete rozmanité příběhy. Po přečtení každý z vás vybere tři práce, kterým přiřadí 3, 2, 1 bod.

V nesoutěžní příloze najdete velmi pěkné práce dětí z 1. stupně. Malí pisálkové rozpracovali dvě témata – příběh se zvířecím hrdinou a pohádka, ve které museli použít vyjmenovaná slova. Přílohu jsem doplnila o téma „Velké děti píšou pohádky pro malé.“ V hodinách literatury, slohu či při literárně dramatické výchově zasedli „velcí“ k počítačům a pustili se do práce. Jak se jim dařilo, posuďte sami.

Vítěze čili „pisálka roku“ vyhlásíme poslední den letošního školního roku, a to v 9 hodin při slavnostním rozloučení s letošním školním rokem před školou. Vybírejte pečlivě, spravedlivě.

Jana Lukešová

OBSAH

SLOVO ÚVODEM

1. KRAJINA SNŮ
2. TO JE DNESKA DOBA!
3. ZLÝ HAD
4. JAK JSEM SE ZNOVU NARODILA
5. CO ZPŮSOBIL NEDODĚLANÝ ÚKOL
6. BÁSEŇ O JARU
7. NÁHODA, ČI OSUD
8. VEVERKA A INTERNET
9. KRVAVÁ RUKA
10. PEC NÁM SPADLA
11. PÉROVNÍK PŠTROŠÍ
12. UŽOVKA HEREČKOU

NESOUTĚŽNÍ PŘÍLOHA:

A): MALÍ SPISOVATELÉ

- JAK ŠEL TUČŇÁK IGOR NA VANDR.
- JAK MRAVENEC POMOHL ŽIRAFĚ
- JAK SE TUČŇÁK UČIL LÉTAT
- PROČ JSOU ZEBRY PRUHOVANÉ
- CHYTRÁ MYŠKA
- BYSTRÝ HONZA
- OBĚTAVÝ SYSEL

B). VELKÉ DĚTI PÍŠÍ POHÁDKY PRO MALÉ DĚTI

- NEPOSLUŠNÉ KOŠTĚ
- O NEPOSLUŠNÝCH DĚTECH
- O HLADOVÉ ČARODĚJNICI

KRAJINA SNŮ (líčení)

Kdybych měl kouzelný prsten, tak bych se chtěl ocitnout v této krajině.

Mnohá loď asi ztroskotala na tmavě hnědých útesech v popředí. Kmeny stromů na útesech jsou hnědooranžové. Palma má žlutozelené roztřepené listy, které se odrážejí v tyrkysově modrém moři.

Na moři mě čeká loď, kterou odráží vítr v plachtách. Loď je plná pirátů. Jejich kapitán Jack Svalouš omylem přepadl přes palubu a teď se topí jako malá rybička v hlubinách. Piráti se vrhnou za ním, aby ho zachránili. Na útesech vzdychají jemné bílé vlny. Ty útesy jsou ostré a mají hnědou barvu jako skořice. V hlubinách číhají žraloci s nabroušenými zuby. Kapitán řve. Moře se zbarvuje dočervena. Nad azurovým mořem září světle až tmavě modrá obloha pokrytá bílými mraky.

Líbí se mi tyrkysové moře a zelenožluté listy palmy. Ale nejvíce se mi líbí pirátská loď.

VOJTĚCH KRÁL, VI. A

TO JE DNESKA DOBA!

(povídka)

František hrozně rád jezdil autem. Byl tu ale problém. Vlastně dva. Neměl auto a neměl peníze.

Jeho záliba byla tak silná, že se rozhodl pořídit auto za každou cenu. Vyhlédl si menšího, ale krásného červeného golfika. Vídal ho stát na rohu nedaleko od místa, kde bydlel. Od zkušených kamarádů se nechal proškolit, jak zamčené auto otevřít bez klíčů, a jednou dvě hodiny po půlnoci akci uskutečnil. Sám byl překvapen, jak to šlo hladce. Měl štěstí, policajti nikde, nádrž plná, město liduprázdné. Jezdil si ulicemi celou noc a nemohl se toho nabažit. „Nevrátím ho,“ řekl si. „Zítřka v noci budu pokračovat.“ Vyhlédl si nenápadné místo na kraji města a tam „svého“ miláčka zaparkoval.

Druhý den se nemohl dočkat večera. Když se blížil k parkovišti, už z dálky svého „broučka“ viděl. Poskočil radostí v představě, jak se bude prohánět nočními ulicemi. Chtěl otevřít dveře, ale něco se mu nezdálo. Co to? Najednou spatřil tu hrůzu. Auto stálo sice na svém místě, ale bez kol. František se hrozně rozčílil: „Hnusnej zloděj! A kde je policie? Zase se někde fláká! Co dělaj, když jim skoro před nosem okradou člověka?“

Celou cestu domů si našťavaně bručel pod fousy: „To je doba! Už ani zloděj nemá jistotu, že ho neokradou!“

LAURA BOUČKOVÁ, VII. B

ZLÝ HAD

(veršovaná bajka)

Byl jednou jeden zlý had
a ten měl pořád velký hlad.
Bere zvířátkům papání,
zvířátka se mu nebrání.
Tak to šlo mnoho let,
takový už je ten svět.

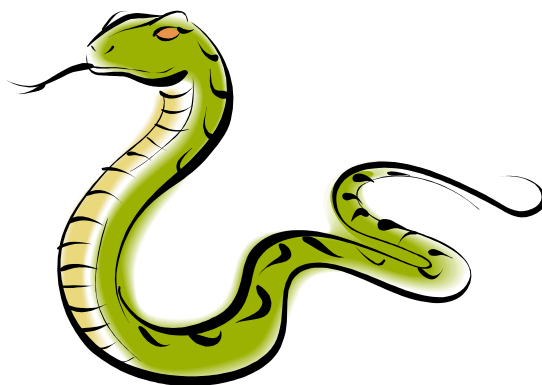
Plazí se jednou v lese
a batoh si na jídlo nese.
Cestou se chytl do pasti,
to měl za ty schválnosti.
Šel okolo chytrý zajíc,
nesl si velký krajíc.

Had ho žádal o pomoc,
než bude tmavá noc.
Že jim nebude jídlo brát
a oni už budou v klidu spát.
Prý už bude konat jenom dobrotu
a nezapomene na ochotu.

Zajíc ho ale nezachrání,
protože jim bral papání.
Kdyby se k nim lépe choval,
ještě by tu poskakoval.
Takhle skončil zlý had,
který chtěl jídlo brát.

Ponaučení: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

RADOMIL BENDA, XI.

JAK JSEM SE ZNOVU NARODILA (vypravování)

Začalo to jako obyčejný všední podzimní den. Ráno jsem vstala, hodila se do parády a vyrazila do školy. Ve škole jsem měla úspěšný den, avšak netušila jsem, co mi osud nachystá. Odzvonil nám konec poslední hodiny a my vyrazili jako střely na oběd.

Cestou domů už na mě pořvávaly menší děti z našeho paneláku: „Sabí, shod' nám prosím pár kaštanů, potřebujeme je do školy!“ „No jasně,“ odvětila jsem, „za chvíli jsem tu!“ Hodila jsem tašku do rohu svého pokoje, převlékla se a vyrazila ven.

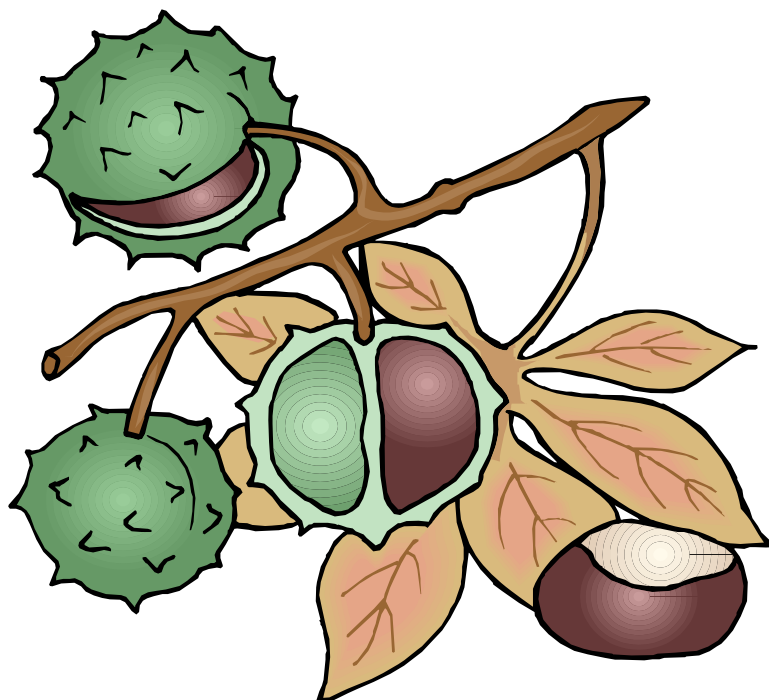
Jako nic jsem se vyhoupla na spodní větev jírovce a šplhala jako veverka. Byla jsem ve výšce asi čtyř metrů, když se ozvalo: „PRÁSK!!“ Větev, na které jsem plnou vahou stála, nevydržela. Nestačila jsem ani zařvat a po kratičkém letu jsem ležela na zemi v bezvědomí. Malé děti rychle volaly na mého vyděšeného brášku Míšu: „Rychle doběhni pro svou mamku, Sabča spadla ze stromu!“ Míša se bez váhání rozeběhl směrem ke vchodu.

Všichni byli v šoku, ale kupodivu jsem se probrala a sama se i postavila. Mamka s tetou Janou, která mi také přiběhla na pomoc, mě odvedly do auta, aby mě převezly rovnou do nemocnice. Doktoři převzali mě bezvládné tělo a mamku se snažili uklidnit.

Nakonec jsem v nemocnici zůstala týden se středním otřesem mozku, otřesenými ledvinami a játry. Od té doby už raději na stromy nelezu.

A ponaučení? Když potřebuješ kaštiny, počkej si, až spadnou.

SABINA FEJSÁKOVÁ IX.

CO ZPŮSOBIL NEDODĚLANÝ ÚKOL (povídka)

Za dávných časů v daleké zemi žil mladý May jménem Guam. Chodil do sochařské školy a snil o tom, že se jednou jako sochař proslaví.

Tak jako každý normální kluk se i rád bavil. Mezi Mayi byla tehdy velmi populární nová hra – nakopávaná. Guama ta hra tak lákala, že odložil úkoly na později a šel si s kamarády hrát. To však neměl dělat! Nakopávaná je všechny natolik zaujala, že zapomněli na čas.

Když se Guam vrátil domů, zděsil se: „Tolik hodin, a já ještě nemám hotový úkol!“ Druhý den měl ve škole odevzdat vytesaný kalendář. Snažil se, ale času moc neměl, a tak odevzdal úkol nedodělaný. Pěkně si to od pana učitele schytl. Domů se vracel pořádně naštvaný. Místo, aby kalendář dodělal, popadl ho a vyhodil z okna.

To by mohl být celý příběh nepovedeného kalendáře, ale nebyl. Příběh pokračoval po více než dvou tisících letech.

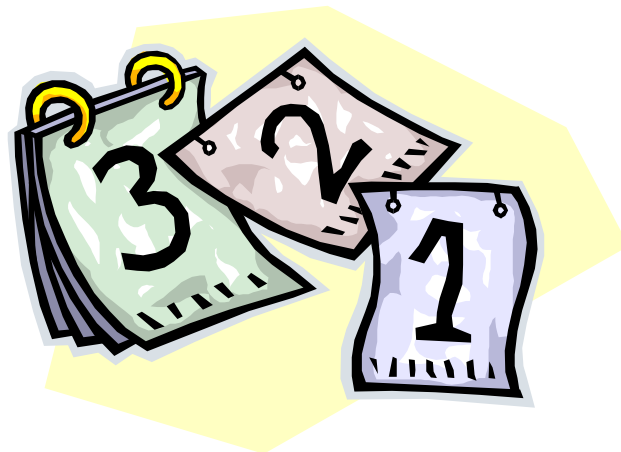
Je červen 2012. Rypadla bagrů se při stavbě dálnice zarývají do země. Narážejí na zvláštní předmět. Ano, na světlo světa se opět dostává Guamův kalendář. Archeologové ho zkoumají a kroutí hlavami: „Kalendář je neporušený, vypadá jako celý, a přitom končí 21. 12. 2012. Co to má znamenat?“

Došli k závěru, že Mayové měli vypočítaný konec světa a stanovili ho na 21. 12. 2012. Okamžitě svolávají tiskovku. Celý svět je vzhůru nohama, všude panuje napětí. „Dožijeme se roku 2013?“ hlásí novinové titulky.

Vše dobře dopadlo. Oslavy začátku roku 2013 byly velkolepé! Svět neskončil, ale Guamův nedodělaný úkol udělal těžkou hlavu mnoha lidem.

P. S. Dělejte úkoly včas a svět bude v klidu.

DAVID ROUBÍN, VII. B

BÁSEŇ O JARU

Jaro, ach jo! Teprve jaro,
o kterém mnoho lidí sní.
Už aby bylo teplé léto!
Nemám ráda jaro,
ačkoli o něm každý básní.

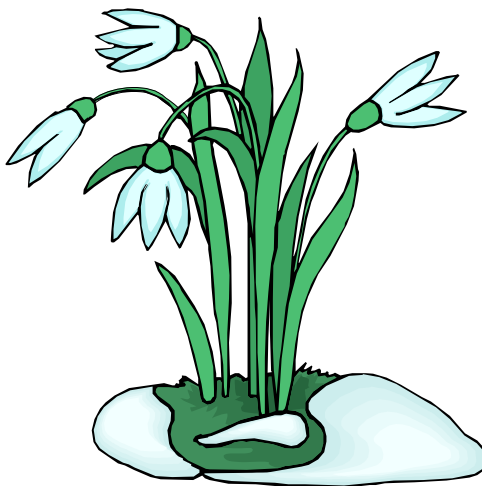
Však o jaru se píše v básni této.

Jojo – už aby bylo teplé léto!
Na jaře kvetou jen bílé sněženky,
v létě však září krásně rudé pivoňky.
Ve svém srdci cítím horké léto.
Přesto se o jaru píše v básni této.

Jaro, proč tě nemám ráda?
Asi proto, že musíme chodit do školy
a stále dostáváme dlouhé úkoly!
Mám pocit, že nejsi teplé, ale studené.
Jsi takové umělé!

Lepší je léto!
Ale přesto se o jaru píše v básni této.
Jsi deštivé a studené, jaro!
Nemám tě ráda!
Mám tě brát za svého kamaráda?

MICHAELA PETRILÁKOVÁ, VI.A

NÁHODA, ČI OSUD? (vypravování)

Když jsem byla malá, děda mi vyprávěl příběh o dvou lidech, kteří pocházeli ze Slovenska. Jmenovali se Anna a Štefan. Měli jednu dceru a šest synů, ano je to magické číslo sedm. Z těch sedmi dětí si bohužel pamatuji jen tři jména. A to dceru Evu, prostředního Jaroslava a nejstaršího Milana. Celá rodina žila v baráčku ve vesnici Korunní poblíž Perštejna.

Měli pokojný a klidný život, spoustu radostných, šťastných, veselých vzpomínek, ale chtěla bych vám povědět o jedné tragické události, která otřásla celou rodinou. Život té rodině přichystal tvrdou ránu a nezapomenutelnou lekci. Anna se narodila 1. 12 1920 a její o pět let mladší manžel Štefan se narodil 1. 12 1925. Ti bystřejší z vás postřehli, že naše dvě hlavní postavy se narodily ve stejný den s věkovým rozdílem pěti let. Muselo to vypadat krásně na svatebním oznámení a muselo být báječné slavit narozeniny ve stejný den a s osobou, kterou milujete.

Další důležité datum v jejich dráze života nastalo 20. 8. 1965, kdy Anna a Štefan se svou jedinou dcerou Evou přecházeli koleje a mířili ke zbytku rodiny. Zrovna, když vstoupili na koleje, se ze zatačky vyřítil vlak. Bouřlivý rachot. Skřípání brzd. Zděšení. Štefan si uvědomil, co se děje. Strhl svou jedinou dceru z kolejí a tím jí zachránil život. Anna a Štefan to už bohužel nestihli.

Stejné datum narození, stejné datum úmrtí. Čísla jsou nevyzpytatelná, nebo to je jen souhra náhod, špatně načasování, lidská chyba? Nemohu se zbavit dojmu, že osud určitě existuje.

Tato tragédie se stala v mé rodině, prostřední syn Jaroslav je můj děda. Nikdy jsem neměla tu čest potkat svou prababičku a pradědu, ale myslím si, že to byli skvělí lidé. Zanechali po sobě sedm dětí, které se rozutekly po České republice a žijí si svůj vlastní život. Představuji si, že Anna a Štefan jsou navždy spolu a dávají na svou velkou rodinu pozor tam shora.

VERONIKA HRUBÁ, IX.

VEVERKA A INTERNET

(bajka)

Byl jednou jeden strom. Kolem stromu, tak jako kolem každého stromu v celém lese, byly omotány kabely s vysokorychlostním připojením k internetu. Vše obhospodařovala špačková firma.

Na konci kabelu se přehříval notebook. Seděla u něj veverka Míša a vesele surfovala. Cpala se přitom oříšky. Drobky létaly na všechny strany. Míša surfovala jako posedlá, vůbec nevnímala, že kousky oříšků padají i na klávesnici. Pak si začala chatovat s kamarádkou z vedlejšího stromu Anetkou. Anetka se jí chlubila, že ji navštívil strakapoud. Míša chtěla vědět podrobnosti, klikla na okno se zprávou a ono nic. Začala zběsile bušit do klávesnice, ale pořád nic. „Zkusím to za chvíli,“ řekla si. Když znovu zapnula počítač, podařilo se jí rozkliknout chat a začala psát. Díky drobečkům v klávesnici to však vypadalo takto: „MI-aÁ V eVerko. četLA jseMtvuJ s tatus a sifakt odVŽNá.“ Viděla, že je tam víc chyb než obvykle, ale nechala to plavat a psala dál.

Jejího pravopisu si všiml medvěd. „Míšo,“ křičel po ní po skypu, „udělej s tím něco!“ Přitom jí do toho „naprskal“ všechny možné viry a špaček ji odstříhl od sítě.

„No, to je konec! Co budu dělat?“ zoufala si Míša. Byla nešťastná a přitom se cpala oříšky. Snědla jedny, snědla druhé, snědla celou zásobu. Není divu, že tloustla a tloustla, až byla širší než delší. Když za ní přišla Anetka a uviděla ji, zděsila se. Začala rychle jednat. Rozhodla se, že Míše pomůže. Popadla ji za ruku a donutila, aby si s ní šla zaběhat do lesa. Když se vrátily z běhání domů, Míša se šťastně usmívala. Při běhu se totiž uvolňují hormony štěstí. Pak běhaly pravidelně každý den. Míša se dostala na svou původní váhu a vrátila se jí radost ze života.

Po čase jí špaček obnovil připojení k internetu, ale Míša už mu nepropadla. Svůj čas dělila mezi sport, školu a počítač. Poznala totiž na vlastní kůži, že nic se nesmí přehánět.

LAURA BOUČKOVÁ, VII. B

KRVAVÁ RUKA

(horor)

Na západě, kde není ani stopa života, leželo malé městečko Hrobov. Žilo tam jen pár chudých lidí a dětí ulice. Blázinec tam ovšem nechyběl, měl však jen jednu 16-letou pacientku jménem Týna.

Odbyla půlnoc. V blázinci začaly skřípat parkety, stropy se prohýbaly. Okna práskala tak, že sklo vypadlo. Najednou ze země vylezl mrtvý pařát. Byl slizký, pokrytý otrhanými šlachami a páchnul smrtí. Potom vyrazily další pařáty, a to ze stěn a stropu. Týna hrůzou ani nedýchala. Stěny se bortily a dívka spatřila mrtvolu.

Oči jí zářily oslepujícím světlem, byla otrhaná jako kus hadru, kosti jí vyčuhovaly z těla. Byla extrémně vyhublá jako smrt sama. Pomalu se dokulhala k lůžku s připoutanou Týnou a sek! Týna bolestivě vykřikla. Mrtvola zahekala: „Krrrchch!“. Nechtíc přesešla pásy, které Týnu věznily. Ta se rychle rozběhla směrem k oknu. Vyskočila a bááác! Dopadla na kapličku hned pod oknem. Neuvědomila si však, že mrtvolná zjevení se potácela hned za ní.

Rozeběhla se nevědomky směrem ke hřbitovu, který byl pár metrů od blázince. Zjevení ji doháněla. Týna běžela a hystericky křičela po celém Hrobově. Doběhla na hřbitov. Další mrtvolky. „Áááááá!“ ozval se pisklavý křik. Jedna z mrtvol ji drapla a její pařáty se Kristýně zarývaly pod kůži. Vrhaly se na ni další a další mrtvolky. Jedna ji chytla za nohu. Další ji chytla pod krkem smrtícím chvatem a tiskla více a více.

„Kristýno, né!“ ozval se hrubý, sympatický a při tom mocný hlas. Ze tmy se vynořila postava v černém plášti, s kloboukem a zahleděla se na ni nebesky modrýma očima. Tajemný muž vytáhl zpod kabátu stříbrnou kuši, namířil ji na mrtvolky svírající Kristýnu. „Prásk, prásk, prásk!“ Muž vystřelil z kuše několik šípů. Přímý zásah! „Kristýno, pojď ke mně, rychle!“ zvolal tajemný muž. Kristýna se připlazila k onomu muži a hleděla na něj jako na zjevení dobra. „Drž se u mě,“ řekl muž. Pozvedl hlavu a rozhlédl se okolo sebe. „To ne, jsme obklíčeni!“ Kristýna se dala do breku. „Co budeme dělat?!“ zeptala se v hrůze. Muž neodpověděl a vytáhl z kapsy pistolku se železným hákem, ostrým jako břitva. „Chyť se mě, Kristýno!“ zvolal muž a vystřelil hák na střechu. Tam se zachytil o jakýsi dřevěný trám.

„POZOR!“ vykřikla Kristýna. „Chrkchrrkkššáá!“ „Áááá!“ Kristýna zaječela pisklavě, přerývaně. Zjevení ji seklo do hrudi. „Pozdě, pozdě,“ zavolala Kristýna zvýšeným hlasem. Muž stlačil páčku na pistolce a oba začali prudce stoupat vzhůru. Po těle se jí rozlil nádherný teplý pocit. Je v jeho náručí a v bezpečí.

Ale byl to falešný pocit. Jeho ruce se náhle změnilly v holé kosti, jeho dech páchl a místo nádherných očí uviděla prázdné oční důlky. „Né!“ Bylo pozdě. Druhý den našli na hřbitově..... Co našli, vám vykouzlí vaše fantazie.

KLÁRA ČUŘÍKOVÁ, VII. A

PEC NÁM SPADLA (detektivka)

Tento detektivní příběh začíná v malém soukromém pekařství pana Vodičky a paní Vodičkové.

Jednoho krásného dne se Amálie Vodičková probudila a šla do kuchyně péct koláče. Když tam přišla, spráskla ruce a začala křičet: „Evžene, Evžene!“ Panu Vodičkovi chvíli trvalo, než došel do kuchyně. „Někdo nám zbořil pec!“ Pan Vodička vcelku klidně rozhodl: „Dojdeme pro pekaře.“ Jenže pekař ani jeho syn nebyli doma. „Zavoláme dědečka Kameníka,“ řekla Amálie, „ten má velké kladivo a opraví nám pec.“ Tak volali starého Kameníka, ten přišel a zklamal je informací, že mu někdo kladivo ukradl. „Nahlásíme to policii,“ řekl pan Kameník, „ať vyšlou nejlepšího detektiva, kterého mají.“

Když všechno policii vypověděli, policista jim řekl, že k nim pošlou detektiva Sklíčka. Sklíčko byl sice podivín, ale jediný detektiv v tomto městě. Sklíčko příběhl do pekařství, jako kdyby běžel maratón a hned se začal vyptávat: „Ta pec včera stála?“ „Ano, stála,“ odpověděli Vodičkovi. A hned se zase ptal Kameníka: „To kladivo jste ještě včera měl?“ „Ano,“ odpověděl pan Kameník. „Nenašel jste nějakou stopu, pane Kameníku?“ „Vlastně ano,“ vzpomněl si pan Kameník, „našel jsem na zemi budík, který asi shodil zloděj.“ „Kolik na tom budíku bylo hodin, nevíte?“ „Počkejte, myslím, že půlnoc.“ „To by vycházelo, zloděj ukradl kladivo, šel sem, tady rozbil pec a unesl pekaře i jeho syna,“ řekl detektiv. Za chvíli si pan Kameník vzpomněl ještě na jednu důležitou stopu. „U postele jsem našel vizitku zaměstnance místního supermarketu,“ řekl. „Ukažte,“ přikázal detektiv. Detektiv si vizitku prohlédl a odešel s jasným podezřením.

Hned druhý den zašel do místního supermarketu. Vyhledal pana Straku, který se ke všemu přiznal: „Už jsem to nemohl snést, že k nám nikdo nechodí nakupovat pečivo a všichni dávají přednost výrobkům od Vodičkových. Proto jsem ukradl kladivo, rozbil pec a unesl pekaře i jeho syna. Omlouvám se.“

Pan Straka vrátil kladivo a propustil pekaře i jeho syna. Trest dostal alternativní – musel opravit pec a doživotně zdarma provádět její údržbu.

PETR DLOUHÝ, VI.B

PÉROVNÍK PŠTROSÍ (popis)

V dnešní práci mám za úkol popsat mně neznámé stvoření. Vybrala jsem si pérovníka pštrosího. Proč? Protože určitě mám jednoho v pokoji!

Pérovník pštrosí je asi 20 cm vysoký skřítek. Jeho příšerně rozcuchané vlasy, skrývající malinká zakulacená ouška, září mnoha barvami od žluté přes modrou, až po hnědou. Černou ne, jelikož ta se pérovníkům vůbec nelíbí. V obličeji připomíná spíše zvíře. Křečka nebo medvídě, řekla bych. Nacpané tvářičky, placatější malý nos a vysoké čelo pokrývá srst měnící barvy podle nálady. Jestliže pérovníka naštvete, jeho obličej zčerná. Velmi drobné tělíčko se schovává v huňatém kožíšku. Další detaily je těžké zjistit, protože je mimořádně plachý.

Jak se vlastně takový pérovník pohybuje? No, skutečně těžká otázka, občas chodí po všech čtyřech končetinách jako pes, občas po dvou jako lidé, ale někdy se i plazí jako had; tehdy můžete spatřit středně dlouhý pruhovaný ocásek. Pérovníci žijí většinou v blízkosti lidí. V pokojích, v mezerách u zdí, ve skříních, prostě všude možně, kam se vejdou. Ale bohužel už jde celkem o ohrožený druh, na celém světě jich přebývá pouze posledních dvacet, jak ukázalo poslední sčítání. Rozmnožují se pouze na jaře přibližně v době Velikonoc. Samička naklade 3 až 5 vajíček, z nichž přežije pouze jedno, a to jen zřídkakdy. Proto ta ohroženost. Vajíčko o stejné velikosti jako slepičí je vlastně kraslice. Čerstvě vylíhnutí i dospělí pérovníci se živí hlavně drobečky, které zbudou po lidském hodování.

Věřím na skřítky a podobná „zvířátka“, proto vím skoro s jistotou, že jednoho pérovníka musím mít doma, jinak si nedovedu vysvětlit zmizelé drobečky, které nevyluxuji.

PS: Byla jsem zvědavá a zjistila jsem si, jak vypadá skutečný pérovník pštrosí. Zjištění, že můj popis je hodně daleko od pravdy mě ani trochu nepřekvapil, pérovník pštrosí je kapradina!

ELIŠKA JUHAROVÁ, IX.

UŽOVKA HEREČKOU

(bajka)

V jedné daleké zemi žila užovka Glórie. Hrozně obdivovala lidi. „Chtěla bych být jako oni, né jako ošklivý provázek,“ vzdychala často.

Její přání uslyšel papoušek Bambrlíni a rozhodl se, že jí pomůže. Z užovky Glórie se stala slečna Glórie. Byla krásná. Její úsměv byl tak podmanivý, že by mu podlehl i Brad Pitt. A ty nohy! Zvířátka obdivovala její ladnou chůzi, vyptávala se na její pocity: „Jaké to je mít nohy? Co budeš dělat?“

„Krásné nohy patří do filmu. Budu herečkou,“ řekla a přihlásila se na casting.

Tam dostali za úkol zahrát mrtvolu, což Glórii nedělalo potíže. V předchozím životě byla přece užovkou a ty při napadení hraji mrtvé dokonale. Tak se stalo, že Glórie s přehledem vyhrála.

Jak už to bývá, s úspěchem přichází závist. Slavná filmová hvězda Charlotte, která u konkurzu neuspěla, se nehodlala smířit s porážkou a začala vymýšlet, jak Glórii ztrapnit.

Hned v první scéně, kdy Glórie měla vyskočit z hořícího auta, se při natáčení objevila na zemi slupka od banánu. Glórie se vžila do role tak, že si jí vůbec nevšimla a práskla sebou na zem. Seběhl se celý tým a divil se: „Ty jsi jak z gumy!“ Režisér dokonce nabízel Glórii, že ji v nebezpečných scénách nahradí kaskadérkou. „Žádnou kaskadérku nepotřebuju, jsem v pohodě,“ ujistila je Glórie.

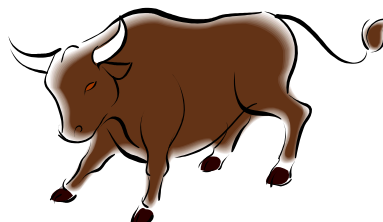
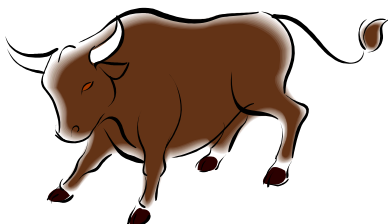
Charlottiny úklady pokračovaly dál. Při honičce s bankovními lupiči vběhli neplánovaně na scénu rozzuření býci. Všichni chlapi (i když byli třikrát větší než Glórie) utekli, ale Glórie použila své užovčí instinkty. Zasyčela na býky tak, že šokovaní utekli. Celý kompars tleskal jako o život, ale Charlotte se mohla uvztekat. Přemýšlela, jak Glórii znemožnit, čeho se zaručeně každá holka bojí. „Mám to!“ zajásala.

Natáčí se scéna, kdy užovka skáče z hořícího letadla a bezpečně dopadá na zem. V tu chvíli Charlotte vypouští svou poslední zbraň – myši. Co to? Glórie nepišťí, jako by pištěly všechny holky, naopak nahlas mlaská. Myši si uvědomily, že tu něco nehraje a rozutekly se. Charlotte to konečně vzdala.

Film byl úspěšně dotočen. Glórie sklidila ohromný úspěch, odstěhovala se do Hollywoodu a dodnes si o ní užovky povídají.

Přitom to byla taková obyčejná užovka.

VERONIKA ROUBÍNOVÁ, VII. B

Nesoutěžní příloha aneb chlubíme se svými literárními výtvary

PŘÍBĚHY SE ZVÍŘECÍM HRDINOU

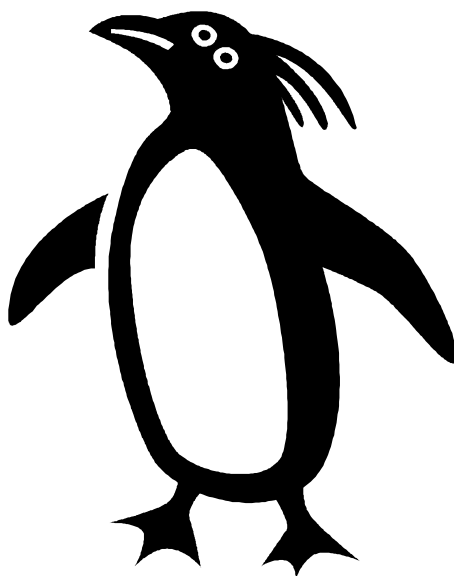
Jak šel tučňák Igor na vandr

V daleké zoo za mořem žili tučňáci, jen jeden byl zcela jiný. Jmenoval se Igor a měl jedno křídlo mnohem menší, proto si s ním ostatní tučňáci nechtěli hrát.

Vždy stál sám u plotu a poslouchal, jak si lidé povídají. Protože byl velice chytrý, brzy se naučil mluvit lidskou řečí. Kousek dál postával malý zvědavý mraveneček Ferda, který také znal lidskou řeč. Igor zjistil, že není v zoo jediný, kdo mluví lidskou řečí, a s malým Ferdou se rychle skamarádil. Igor s Ferdou chtěli zažít dobrodružství, o kterých slýchali od lidí, a rozhodli se, že půjdou na vandr.

Sebrali si ranečky a utekli ze zoo. Vandrovali světem, až došli k vodopádům, kde se na noc utábořili. Kluci-zvířátka zažili spoustu legrace na cestě, ve vodě, u ohníčku, ale zjistili, že doma u maminky je nejlépe. Vrátili se tedy domů, ale jistě půjdou ještě na další vandr, kde zažijí nová dobrodružství.

Veronika Olivová II.B

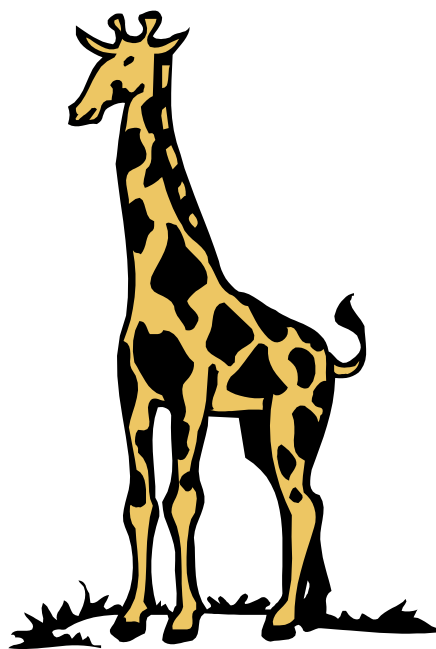
Jak mravenec pomohl žirafě

Tento příběh se odehrává v Africe, v oáze, kde žijí dva kamarádi, žirafa a mravenec.

Jak žirafa rostla, pořád se vysmívala mravencovi, že je stále malý. Mravenci to bylo moc líto, přesto měl žirafáka rád. Jednoho dne šel okolo lovec a uviděl žirafáka. Chtěl ho zastřelit. Žirafák dostal strach a snažit se schovat. Mravenec ho chtěl zachránit. Dostal výborný nápad. Počkal, až se lovec utáboří a usne. Potom zavolal kamarády mravence. Vlezli mu do rukávu a do nohavic a společně ho kousali. Lovec strašlivě zařval a utekl pryč.

Od té doby žirafák ví, že i malý mravenec může být velký hrdina.

Michal Žák II.B

Jak se tučňák učil létat

Na Jižním pólu žil jeden tučňák, jmenoval se Vrtulka, který se chtěl naučit létat. Jenomže mu to stále nešlo.

Obdivoval všechny ptáky, kteří létat umějí.. Až jednoho krásného dne přiletěl kamarád buřňák sněžný, kterému říkal Křidélko. Ten se mu nesmál a každý den s ním trénoval seskoky ze skalky do vody. Přitom ho učil rozpínat křídla jako při létání. Tučňáčkovi se to zalíbilo a myslel si, že už umí létat. Někdy si natloukl zobáček nebo ohnul peříčko. Sportování se mu tak zalíbilo, že se naučil hrát i fotbal.

A od té doby mu ostatní tučňáci neřeknou jinak než „ náš sportovec Vrtulka“. A na další pohádku si musíte chvíli počkat.

Vojtěch Fišer II.B

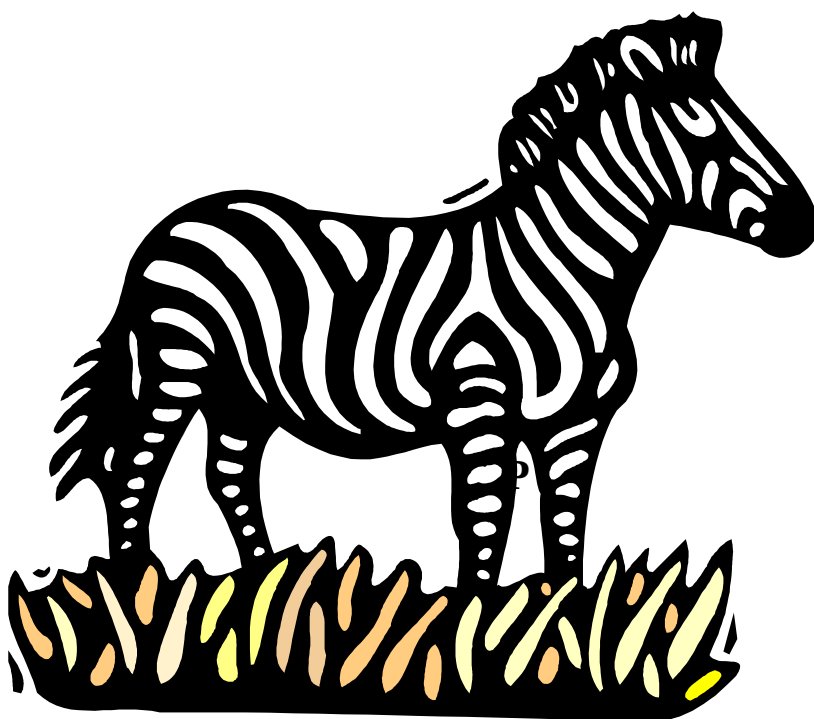
Proč jsou zebry pruhované

Bylo, nebylo, je tomu už spousta let. Tak dávno, že si to nepamatuje ani ta nejstarší želva. A že ta už něco pamatuje.

Po světě už běhala zvěř, kterou známe, ale barvu srsti si teprve vybírala. K vidění byli sloni s modrou kůží, růžoví lvi, fialoví hroši, černí koně a bílé zebry. A to byl ten problém.

Všichni se zebrám posmívali, že jsou malí vybledlí koně. A tak se matka příroda rozhodla, že všechna zvířata přebarví. Zebry toho dne dostaly ke své bílé barvě krásné černé pruhy, takže se z nich stala nejkrásněji zbarvená zvířata na světě. A ostatní zvířata dostala za trest jednobarevné kožíšky, ale žádných výstředních barev. Jen tygři si ještě vyprosili pruhy, ale to už je jiný příběh.

Lukáš Jančov II.B

PŘÍBĚHY, VE KTERÝCH ŽÁCI MUSELI POUŽÍT URČENÁ VYJMENOVANÁ SLOVA

Chytrá myška

Na jednom dvorečku žila malá *myška*. Všichni o ní říkali, že je hloupá, ale velice se *mýlili*. Veškerý *hmyz*, *hlemýžď*, *slepýš* i *netopýr*, který občas přiletěl, se smáli, že si nedokáže sehnat nic dobrého k snědku.

Myška se moc trápila a rozhodla se, že všem ukáže. Jednoho rána se *zatřpytil* na dvorečku klíč od kuchyňky, kde měla babička uložené zásoby jídla. Během chvíličky *myška* odemkla a do *pytle* si nacpala největší kousek *sýra*. *Pýchou* se nadýmala, když všem přátelům ukázala, jaký lup se jí podařil. „*My mysleli*, že jsi hloupá, ale nyní vidíme, že jsi chytrá *myška*. *Mýlili* jsme se,“ *pýřila* se zvířátka, „a proto se ti omlouváme.“

Od té doby se už nikdo *myšce* neposmíval.

Václav Herda III.B

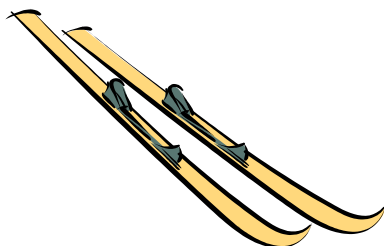

Bystrý Honza

Žil jednou jeden Honza a ten se dobře učil a ve škole *byl* velmi *bystrý*. Vždycky když *byl* vyvolaný, *přemýšlel*, co odpoví.

Maminka s tatínkem na něho *byli* opravdu *pyšní*. Honzík rád jí *sýry* a ovoce, také rád sportuje a ze všeho nejraději *lyžuje*. Proto k Vánocům dostal nové *lyže*. *Výskal* radostí.

Valérie Vívodová III.B

O obětavém syslovi

Sysel, o kterém vám budu *vyprávět*, občas zašmejdil do polí, kde si sbíral zásoby na zimu.

Přestože mají *syslové* tukové zásoby, svému *synovi*, který nemohl běhat, zásoby musel připravit. Někde sebral obilí, kukuřici, ale nepohrdl ani živočichy, na které měl zálusk i had a *sýček*. Musel vždy použít lsti, aby dosáhl svého úlovku. Nadřel se chudák, ale věděl, že jeho *syn* bude *syťý*.

Když začaly být dny *sychravé* a vše *usychalo*, zahrabal se do své nory, pohladil svého *synka* a *nasypal* mu plnou miskou zrní. Jen *sýkorky* rušily svým štěbetáním jejich pohodu.

Václav Herda III.B

B). VELKÉ DĚTI PÍŠÍ POHÁDKY PRO MALÉ DĚTI
Neposlušné koště

Byla jednou jedna a ta měla kouzelné . Uměla s ním ledajaké věci, třeba

 změnit na . Jednou se vydala do nasbírat do

. Toho dne mělo špatnou náladu. si vzala s sebou. se

také umělo změnit v . Ale dnes se mu nějak nechtělo, protože si na něm

chtěla zaletět do sousedního za nepřítelkyní Alžbětou. Když už

se blížila k Alžbětině , v tu ránu koště obrátilo směr a začalo lítat po

celém . shodilo všechna ptačí . Naštěstí s sebou měla

 velkou kouzelnickou . A tak najednou začala číst: „ABRA

DABRA KVADRA, AŤ JE Z TEBE SÁDRA.“ V tom okamžiku se koště zpomalilo a po

chvíli změnilo v sádrové. A si mohla pomalu dojít k Alžbětě vyřídit dávné spory.

Pak už se v klidu vrátila do svého doupěte. Zazvonil a pohádka je
konec.

NIKOLA ČERMÁKOVÁ, VI.B

O neposlušných dětech

Na okraji hlubokého stála . V té bydlel hajný se svou manželkou a třemi dětmi. Jednoho dne v létě se děti vypravily pro lesní ovoce na . Maminka jim řekla, že by neměly chodit moc hluboko do , aby se neztratily. Děti slíbily, že budou jen na okraji . Vzaly si a vyšly. Hned na okraji našly krásné a . Nasbíraly si jich plné a donesly je do a že půjdou ještě, aby měly více . jim to dovolila, a tak rychle vyprázdnily svoje a utíkaly znovu. Zase sbíraly na kraji lesa a . Potom si ale vzpomněly, že v na paloučku rostou a , a tak se vypravily hlouběji do . Úplně zapoměly na slib. Když došly na místo, našly krásné a . Naplnily své a chtěly se vrátit, ale nevěděly kudy. Vzpomněly si na slib, ale už bylo pozdě. Přemýšlely, jak se dostat , ale nemohly na **NIC** přijít. Potom si nejstarší Adéla vzpomněla, že když zapíská, přiběhne k ní , který je tak starý, že zná jako svoje , ale zároveň i tak mladý, aby unesl **3** děti. Adéla zapískala a doopravdy přiběhl. Adéla ho poprosila, aby je donesl k . je tedy donesl k , kde už na ně čekala . dětem vyhubovala za to, že zašly tak daleko do , ale zároveň byla ráda, že se jí děti vrátily.

ŠTĚPÁNKA ŠIMŮNKOVÁ VIII.B

O hladové čarodějnici

BYLA JEDNA A V NÍ ŽILA ZLÁ . MĚLA ČERNOU

A OBROVSKOU BRADAVICI NA . JEDNOHO DNE SE DO

BLÍZKOSTI NASTĚHOVALI MAŘENKA A JENÍČEK. ZA NĚKOLIK

ZAČALA VELKÁ . MAŘENKA V TU DOBU BYLA NA .

JENÍČEK MĚL O NI STRACH, TAK JÍ ŠEL HLEDAT.

NAŠEL JÍ SCHOVANOU ZA CHTĚLI JÍT DOMŮ, JENŽE SE POŘÁD

ZHORŠOVALA. NAJEDNOU UVIDĚLI ZAKLEPALI NA A JIM

OTEVŘELA . POZVALA JE DOVNITŘ. CHTĚLA JE ZBAŠTIT, ALE ONI TO

NEVĚDĚLI. ZAVŘELA JE DO A ZAČALA JE KRMIT. KDYŽ SE BABA

NEDÍVALA, UTEKLI A ZAPÁLILI JEJÍ . SI MUSELA JÍT HLEDAT

NOVÝ A JINÉ A MÁM TAKOVÝ POCIT, ŽE

OBOJE HLEDÁ DODNES.

RENATA HEKOVÁ VI.B

Autor: Mgr. Jana Lukešová

Grafická úprava: Mgr. Jana Lukešová

Návrh titulní strany: Jana Sadílková

Lektorovala: Mgr. Ivana Sladká

Vydáno v roce 2012

Základní škola Kadaň, Chomutovská 1683

9. vydání

V celkovém počtu 50 výtisků

Tiskárna Aficio